

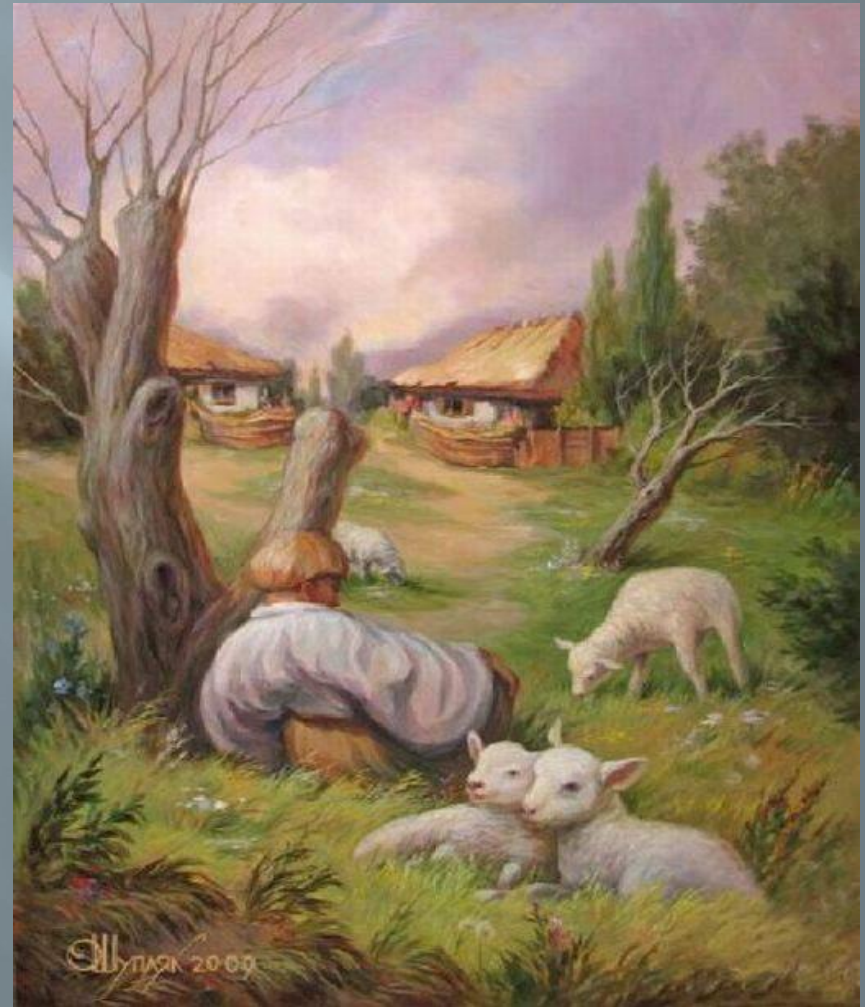
ЖИТТЄПИС.

Написала Ямшинська Оксана

*Свіча горить . Ледь-ледь жевріє вогник.
Життя розпочалось. Та що там вдалині?
Маленький, зляканий, самотній хлопчик
Із ним стає на герць, щоб вибратись з пітьми.*

*Пасе ягнят. Співа пісні для вітру.
І плаче стиха десь там в буряні.
“Росте у ньому або велич світу,
Або найперший злодій на землі”.*

- ▣ *Так, помираючи, пророкували батько,*
- ▣ *Вдивляючись в серця своїх дітей.*
- ▣ *І те почувши, сивовусий дядько*
- ▣ *В нестямі горішній завмер*

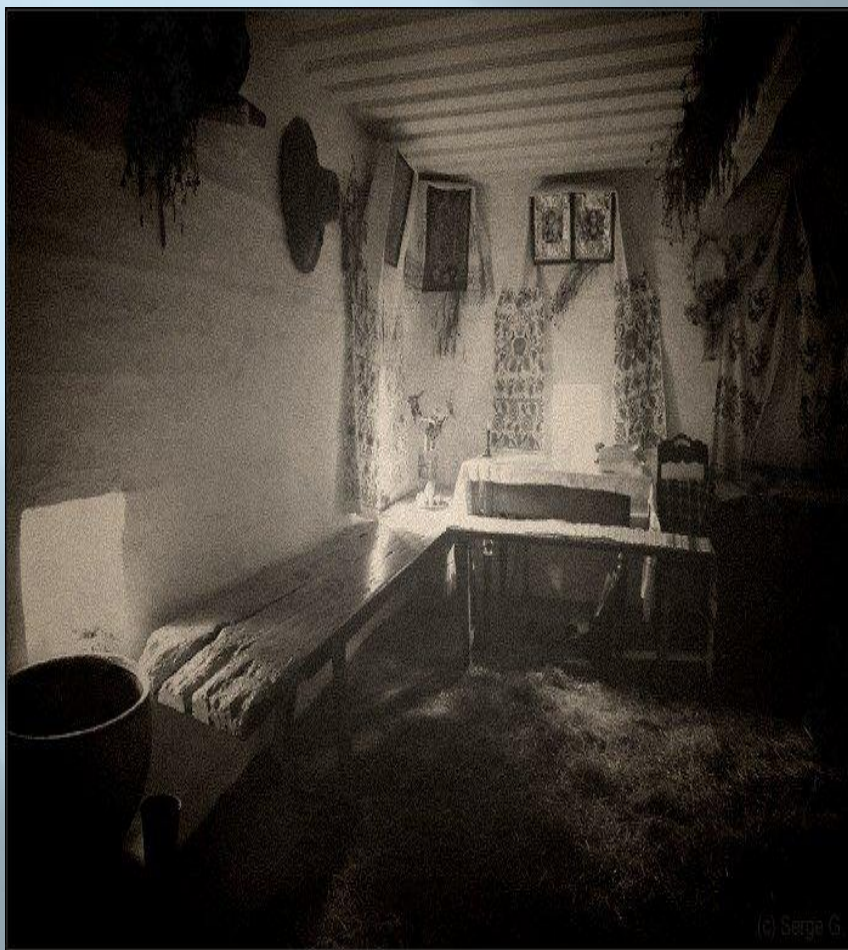

- ▣ *“ Що за личина то? – питаєте ви тихо. –*
- ▣ *Що за проява дивна і німа? “*
- ▣ *А то його талант, його майбутнє лихо.*
- ▣ *А може, щастя й слава у віках.*

*А поки-но свіча тримає племінь
Тарас зростає.
Він у козачках.
Картини панські – то
Єдиний промінь,
Що освітив дитинство
В кайданах.*

*Таємна пристрасть.
Страх. Палке бажання
Рукою сліпою
повторити майстра.
Хлоп'я просилося до
маляра в навчання,
Й талант погодився
вустами
Енгельдгардта.*

*І ОСЬ ЗАТРІПОТІЛА ЗНОВУ
СВІЧКА, ОСВІТЛЮЮЧИ
ПЕТЕРБУРЗЬКІ НОЧІ .
МАЛЯРСТВО – ПРАЦЯ,
ОСТОГИДЛА ЗВИЧКА,
МИСТЕЦЬКЕ СЕРЦЕ НА
СВОБОДУ ХОЧЕ*

***ТА ДЕ ЇЇ УЗЯТИ, ТУ СВОБОДУ,
КОЛИ ТИ СИН НЕВОЛІ І
КРІПАЦТВА,
КОЛИ ТИ Є ЧАСТИНОЮ
НАРОДУ,
ЩО У ВІКАХ ТАВРОВАНІЙ НА
РАБСТВО.***

***О, Літній сад, ти бачив сліз багато,
Сліз щастя, радості, кохання і жалю.
Та ти не відчував ще того ґвалту,
Що серце юності зазнало в тім раю.***

***Раптова зустріч в тиху літню днину.
Сміливих мрій нестриманий політ.
І ось кріпак колишній вже полинув
На крилах волі в незнайомий світ.***

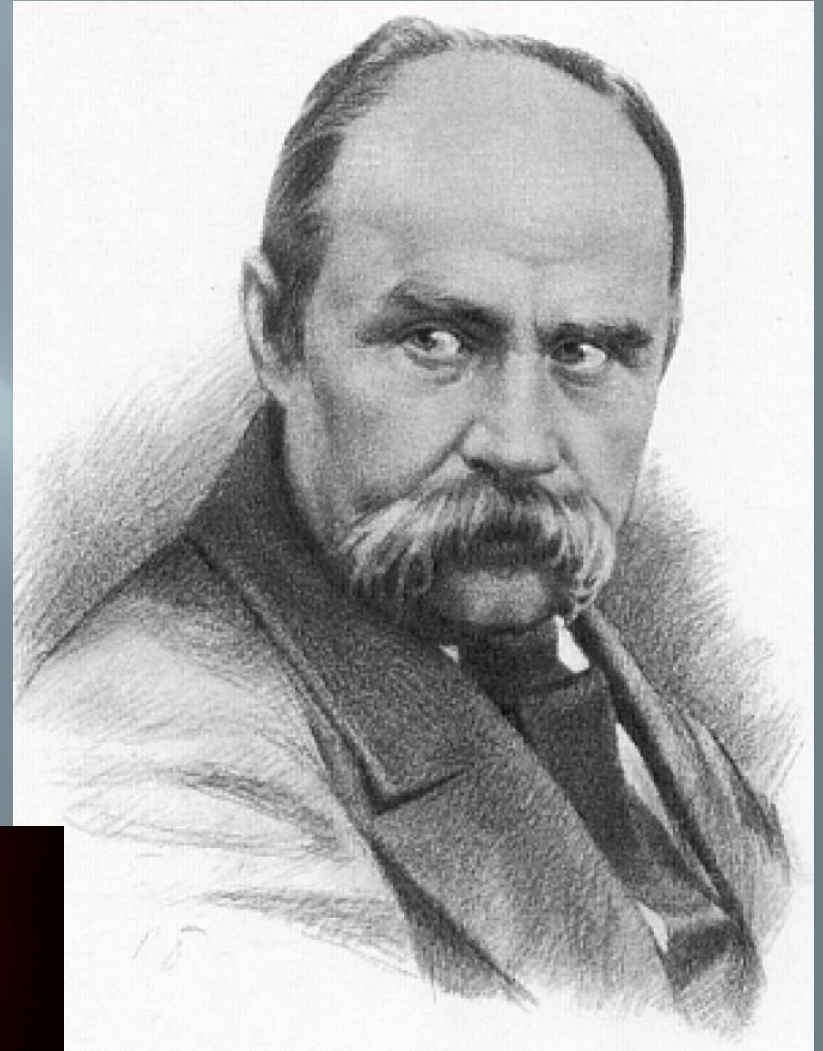

**СВІЧА ГОРИТЬ, ЗРОСТАЄ ЇЇ СИЛА,
ЇЇ ВОГОНЬ ВІН В СЕРЦІ НЕ
ВМІСТИВ.**

**ЛЯГЛА ТРЕМКИМ РЯДОЧКОМ
ПЕРША РИМА,
А СВІТ ЗАВМЕР В ОЧІКУВАННІ
ДИВ.**

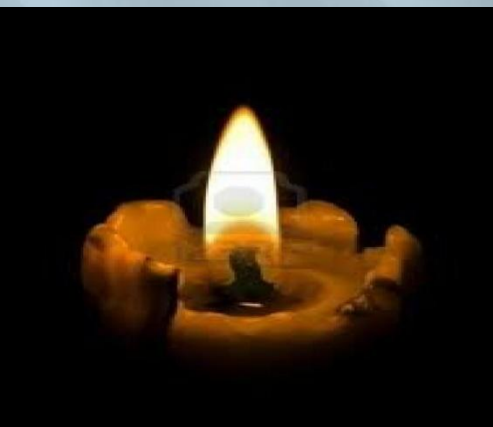
- ▣ *Воно прийшло, те диво
незбагненне,*
- ▣ *Той голос волі на ім'я
Тарас.*
- ▣ *І все тепер на новій шлях
поверне,*
- ▣ *Шлях відстанню від нього
аж до нас.*

*Він довгим був, тяжким і незорим,
Його освітлювали вогнища повстань.
Співець же український з серцем хворим
Пішов у небуття і став навек -КОБЗАР*

*Розтанув віск свічі, та не погасла пам'ять.
Згоріло серце та лишився слід.
Той слід – в картинах, у словах бунтарських,
В листах і спогадах про темряву минулих літ.*

***І знов один саїтник сивовусий
Стоїть на маківці Чернечого кургану.
Ні, він не сам! Навкруг завмер у русі
Весь світ в глибокій вдячності й пошані.***

НЕ ЗАБУВАЙ НАШУ РІДНУ УКРАЇНУ

ШЕВЧЕНКО
1814 - 1861

tvir inf